

Нито пъкъ слушай хората,
 Дето ще кажатъ за мене
 „Нехранимайко“ излѣзе.
 Но иди, майко, у дома
 И съ сърце всичко разкажи
 На мойтъ братя невръстни
 Да помнятъ, и тѣ да знаятъ
 Че и тѣ братъ сж имали,
 Но братъ имъ падна, загина
 За туй, че клетникъ не трая
 Предъ турци глава да скланя,
 Сирмашко тегло да гледа!
 Кажи имъ, майко, да помнятъ,
 Да помнятъ, мене да търсятъ:
 Бѣло ми месо по скали,
 По скали и по орляци,
 Черни ми кърви въ земята,
 Въ земята, майко, черната.
 Дано ми найдатъ пушката,
 Пушката, мамо, сабята;
 И дето срещнатъ душманинъ
 Съсь куршумъ да го поздравятъ,
 А пъкъ съсь сабя помилватъ . . .
 Ако ли, майко, не можешъ
 Отъ милость и туй да сторишъ,
 Кога се сбератъ момитѣ
 Предъ нази, майко, на хоро,
 И дойдатъ мойтъ връстници
 И скръбно либе съ другарки,
 Ти излѣзъ, майко, послушай
 Съсь мойтъ братя невръстни
 Моята пѣсенъ юнашка —
 Защо и какъ съмъ загиналъ
 И какви думи издумалъ
 Предъ смъртъта и предъ дружина.
 Тжжно щешъ, майко, да гледашъ
 Ти на туй хоро весело,
 И като срещнешъ погледа
 На мойто любе хубаво,
 Дълбоко ще ми въздъхнатъ
 Две сърца, мале, за мене —
 Нейното, майко, и твойто!
 И две щатъ сълзи да капнатъ